

ROMANTICKÁ KOMÉDIA

Sloboda na splátky

MAJKA DANIHELOVÁ

VENUS
PRES

Sloboda na splátky

MAJKA DANIHELOVÁ

Majka Danihelová: Sloboda na splátky

Romantická komédia

Vydanie prvé

Copyright © 2025 Majka Danihelová

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,

Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,

www.venupress.sk v roku 2025 ako svoju 36. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Silvia Palušková

Grafické spracovanie obálky: Michaela Vysloužilová

Ilustrácie: Ivana Zimanová

Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.

Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-69085-45-9

ISBN pdf: 978-80-69085-46-6

ISBN epub: 978-80-69085-47-3

ISBN mobi: 978-80-69085-48-0

VENUPRESS

Bratislava 2025

Sloboda na splátky

MAJKA DANIHELOVÁ

*Venujem všetkým slobodným.
Verte mi, nie ste chybní, ak nestojíte o vzťah.
Vygooglila som si to.*

1. kapitola

Keď prepnem na ďalšiu epizódu, mama a otec zídu z poschodia. Rozvaľujem sa na sedacom vankúši, čo som dostala na narodeniny.

Mama mi zakryje obraz, tak zastavím úvodnú znelku seriálu. „Dáša, prosím ťa, sú dve hodiny a si stále v pyžame.“

„Po tejto časti sa prezlečiem,“ mávnem k telke a zhodím si pritom misku s čipsami z brucha, „ide do tuhého!“

Otec sa postaví vedľa mamy a ona si dá ruky v bok. „Musíme sa porozprávať,“ vyriekne najobávanejšiu vetu, akú môže rodič povedať. Alebo frajer. Alebo manžel. Vlastne od kohokoľvek znie hrozivo.

Začnem zbierať z koberca lupienky a hádzem ich do misky. Posledný kúsok mi odletel do papuče, vyberiem ho. „O čom? Upratané mám, prácu som odovzdala, nájom som ti poslala včera. Nemôžem za to, že ste v banke, ktorá nemá SEPA platby.“

Zhlboka sa nadýchne a pomaly vydýchne. Takže v tomto nebude problém. „Prosím ťa, posad' sa na gauč, rozprávať sa s tebou, keď sedíš na zemi, je smiešne.“

„Veru, tvárite sa ako poslovia smrti.“ Prevalím sa z vankúša najprv na koberec a odtiaľ sa vyštverám na gauč. Stále stoja, takže sa necítim o nič lepšie. Pripadáam si ako na výsluchu. „Čo sa deje?“ Prebehnem očami medzi nimi. „Hovorte.“

„Je víkend. Nechceš ísť von so Zuzkou? Do nákupného centra alebo do kina, napríklad.“

Poškrabem sa na hlave. „Myslíš so Zitou?“

Mama rozhodí rukami, až jej poskočí spleť trvalej, s ktorou pôsobí ako niekto, kto vypadol z *Pomády*. Už jej chýbajú iba retro šaty. Tepláky s dierou v kolene, čo nosí do záhrady, kazia dojem. „Vidíš! Si taká asociálka, až som zabudla meno tvojej jedinej kamarátky.“

„Každé decko chce počuť od rodiča, že je asociál,“ ukážem jej palec hore. „A Zita je vo Fínsku. Ak mi kúpiš letenku, zájdem si s ňou pozrieť fjordy.“

„Čo ten milý mladík, s ktorým si sa rozprávala na Simonkinej a Samkovej oslave?“ skúša ďalej. Hovorí o mojom bývalom kolegovi z brigády. Brat ho pozval na oslavu preto, že jeho dcéra je Simonkina najlepšia priateľka.

„Jožo má dieťa, mama.“

„To nie je problém.“

„Bude sa znovu ženiť.“

„Ani to dnes nič neznamená. Všetko sa dá vyriešiť, keď sa chce. Rozprávala si sa s ním najmenej hodinu, videla som to. To je u teba hotový rekord. Jarko vyzerá –“

„Jožo.“

„Jožo je fešák,“ pokračuje oduševnene, „pochádza z dobrej rodiny a nastupuje do firmy, kde robí Denisko...“

„Stihla si si ho preklepnúť?“ skočím jej do toho.

Ide si svoje, akoby som sa neozvala: „Stačilo by ti krajšie sa obliecť a pred domom by stál rad nápadníkov, ako to bolo za mojich čias...“

„Už si mi vysvetľovala, ako si si z toho radu nápadníkov *veľkoryso* vybrala ocka.“

Otec sa len uškrnie, lebo je hrdý na to, že vyhral srdce vyvolenej.

Mama znovu rozhodí rukami. „Aspoň raz by si mala počúvať svojich rodičov.“

„Vo všetkom vás počúvam.“

„Máš dvadsaťdeväť rokov –“

„Dvadsaťosem.“

„... a žiješ s nami. Nič okrem seriálov a kníh ťa nezaujíma. Nemáš nijaký život. Choď von s priateľmi. Choď na rande, preboha! Je to taký problém? Prezleč si pyžamo s obrázkami lám a vyraz niekam. Rodičia vedia najlepšie, čo je pre ich deti dobré, a z Jarka mám –“

„Z Jožka.“

„Z Jožka mám dobrý pocit. Skús pre zmenu náš výber, lebo tvoj bol poľutovaniahodný.“

Spojím si ruky medzi kolenami. „Takže si to ujasni-me. Chcete, aby som si našla frajera, ktorého mi odsúhlasíte, a potom... sa pakovala? Nejako sa nechytám.“

„Zlatko,“ pokýva hlavou, „je najvyšší čas založiť si rodinu. Nebuď vyberavá. Zapamätaj si, že nikto ťa nikdy nebude milovať tak veľmi ako tvoji rodičia. Keď sa s tým zmieriš, budeš šťastná.“

Zatlieskam jej. „Vďaka za povzbudenie, s týmto prejavom by si vyhrala cenu matky roka.“

„Vierka,“ štuchne do nej otec a napraví si okuliare na nose, „odklonili sme sa od témy. Povedz jej to.“

Prejdem medzi nimi pohľadom, tvária sa čoraz podozrivejšie.

„Dáška,“ prehovorí mama skľúčene, „chceme, aby si sa mala o koho oprieť, keď tu s tebou nebudeme...“

Vyskočím tak prudko, až mi vyletí gumička z uvoľneného drdola. „Vy umierate?!“

„Čo?“ Otec vyvalí oči a mama sa prežehná. „Samozrejme, že nie! Ako ti to napadlo?“

Rozplačem sa od úľavy a otec ma objíma jednou rukou okolo pliec, kým mama ma tľapká po hlave ako domáce zvieratko. „Upokoj sa, nikto neumiera. S ockom sa sťahujeme.“

Prestanem plakať. „Čo? Akože kam?“

„Na Bali.“ Mama využije moment môjho šoku a rýchlo pokračuje: „Vždy to bol náš sen a teraz môžeme ísť. Užívať si život, oddýchnuť si. Obaja sme mali stresujúce práce a voľno nám prospeje. Dopraješ nám to, však?“

Otvorím ústa a zavriem ich. Určite si zo mňa robia dobrý deň. Moji rodičia sa neodterigajú ani do Chorvátska, lebo nemajú čas, niečo ešte na Bali.

Otec mi silnejšie zovrie plece. „Bojíme sa o teba, nechceme ťa tu nechať samu. To jediné nás brzdi v odchode. Žijeme v nebezpečnej dobe.“

„Nemôžem ísť s vami?“ pípnem pateticky, aj keď mi je jasné, že je to to posledné, po čom túžia. Chcú žiť bezo mňa. Chcú sa podujat' na vlastné dobrodružstvo. Ich deti sú dospelé a oni sú voľní.

Preto som dostala prednášku o frajeroch.

„Máš život a prácu tu. Doma. Neočakávame, že sa všetkého vzdáš a odídeš.“

Páni. Je dobrá, že to na mňa takto vybalila, keď v skutočnosti tým myslela, že im nebudem robiť piate koleso, ani keby traktory z neba padali. Otec býval právnik, no mama by to tiež nedotiahla ďaleko so svadobnou firmou bez vyjednávacích schopností. Sú pre seba ako stvorení.

Hrám to teda s ňou, no sklamanie mi sála z pórov, lebo... kto by nechcel žiť pri mori? „Máš pravdu. Zaslúžite si to a ja nemôžem odísť. Práce mám vyše hlavy a... a... niekto sa musí starať o pevnosť.“ Roztiahnem ruky, čím narážam na náš poschodový dom.

Otec sa zamračí. „Nepáči sa nám, že tu zostaneš sama.“

Obavy zo samoty ma prevalcujú a z očí mi vyjdú slzy. „Nebudem si zháňať frajera, aby ste mali čisté svedomie, že ma tu nechávajú.“

„To znelo obviňujúco,“ podotkne mama. „Máme nárok na šťastie bez teba.“

„Veď viem.“

„Mohla si sa viac snažiť u Jarka a s Améliou by sme ti vykúzlili rozprávkovú svadbu ako darček na rozlúčku.“ Teatrálne si priloží dlaň k čelu. „Moja jediná dcéra sa nechce vydať, zatiaľ čo pre mňa predstavujú svadby živobytie! Taká hanba!“

Keď sme už pri svadbách... obleje ma studený pot.
„Čo bude s firmou?“

Neujde jej moja panika. „Amélia sa o ňu postará, som s ňou dohodnutá.“

Vydýchnem si a utriem si nos do trička. Na pol sekundy ma zasiahla desivá predstava, že mi ju hodí na krk. Tej najnevhodnejšej adeptke pod slnkom. Našťastie ma dobre pozná a chápe, že nedokážem viesť nič. Firmu. Zamestnancov. Ani poondiate auto.

„Mám radosť, že si splníte sen.“ Zniem menej presvedčivo ako teta Viktória, ktorá sa pri neúprimnosti dokáže zoširoka usmievať štýlom *nemám ťa rada, obe to vieme, ale tvárme sa, že spolu vychádzame*.

„Môžeš nás prísť pozrieť.“ To je ockov pokus o útechu.

„Prídeme na Vianoce, ak nájdeme dobré letenky,“ prikyvuje mama a jej kučery besne poskakujú.

Nasilu sa usmejem, z čoho vzíde grimasa. „Nemusíte sa o mňa báť. Všetko zvládnem.“

Nechce sa mi s nimi ďalej baviť. Zamierim na poschodie spracovať novinky a opakujem si, že som dospelá.

Prečo sa necítim ani trochu ako emočne vyrovnaná, takmer tridsaťročná samostatná jednotka?

Môžu sa ľudia zaseknúť vo vývoji?

2. kapitola

Rodičia sa zabudli zmieniť, že o niekoľko dní odchádzajú, takže po ich ozname nastala v dome Hirošima. Nezáležalo na tom, že ho zdemolujú, oni tu už nebudú bývať.

Ich demolačné skóre vyzeralo nasledovne. Otec si chcel zvesiť rodinnú fotku s tým, že si ju musí zobrať, aby mal na opačnom konci sveta výhľad na naše usmievavé tváričky. Stena v obývačke verzus otec 0:1. Mama sa potkla o môj kábel, keď som sedela na sedacom vankúši s notebookom a mala ho na nabíjačke, ktorú som pichla do zásuvky pri televízore. Mama verzus kábel 0:1. Otcovi naplno dorazilo do centrály, na čo sa podujali, tak si chcel vybrať pivo z chladničky na nervy, ale pod spodnou priehradkou, kde si ho skladoval, sa urobil ľad, takže ju odtiaľ vytrhol a pritom odlomil poličku na dverách. Priehradka s pivami sa vysypala naňho a on spadol. Otcov zadok verzus chladnička – remíza. Čerešničku na torte predstavovali mamine podprsenky. Sušila si ich na zábradlí na poschodí nad obývačkovou stenou. Keď som pozerala, podprda sa zošmykla na televízor, takže košík veľkosti C zakryl hlavu môjmu obľúbenému čínske-
mu hercovi, ktorý umieral v ťažkom boji.

Po fiasku s ich chystaním mám čiastočne radosť, že nastal deň D. To by však nebola moja rodina, keby som si nepripadala ako v cirkuse ešte aj po ceste na letisko. Ani poriadne nezabrzdíme na parkovisku a už otváram dvere, nech sa nadýcham čerstvého vzduchu.

Brat mal spásonosný nápad, že vezme dvojčatá, aby sa rozlúčili so starými rodičmi a pozreli si lietadlá. Úplne to nedomyslel, keď im kúpil čerešňové taštičky. Polovica Simonkinej plnky skončila na mne, keď mi koláčik strkala do úst. Samko bol na tom lepšie. Spočiatku. Plnka sa dostala do jeho žalúdka, len škoda, že tam nevydržala. Po troch kruhových objazdoch sa vyvracal a mal takú skvelú mušku, že zvratky sa dostali do vlasov Denisovej ženy Evy, ktorá sedela pred ním.

Nemohla som ísť v strýkovom aute, keďže som sa tam pre batožinu rodičov nezmestila, a chcel sa k nám pridať bratranec Karol. Strýko si zapratal kufor kartónmi trvanlivého mlieka zo skladu, kde robil. Mali ich tam tak veľa, že si nikto nevšimol, keď sa dve či tri krabice záhadne stratili.

Alebo v strýkovom prípade päťdesiat krabíc. Polovica z nich pôjde nepochybne Karolovi. Ten pije mlieko ako vodu a potom sa čuduje, prečo má hnačku, keď ho zapíja rajčinovým pretlakom. To je jeho v poradí druhý obľúbený nápoj. Opitý si ním naposledy polial vianočku.

V letiskovej hale sa hanbím ako pes za špinavé tričko a krčím sa, aby fľaky nebili do očí okoloidúcim výletníkom. Mám ich na dekolte, čo sa nedá zakryť prirodzeným manévrom.

Karol sa na mňa zavesí, až sa mi podlomia nohy. „Kukaj, tam. Týpek má v tričku diery. Nemusíš sa vrtieť ako červík. Dnes sú fľaky a diery v móde.“

Odstrčím ho. Neznášam, keď sa ma niekto dotýka. „Čo keby si ma prestal používať ako barlu?“

„Nemôžem si pomôcť,“ postrapatí mi vlasy, „si taká krpatá, že človeka to ťahá sa na teba vešať. Zmestíš sa dobre pod pazuchu.“

„So staršími by si sa mal rozprávať slušne.“

Silno ma pichne do brady. „Toto je jebák?“ Zarehoce sa. „Pubertiačka!“

Chcem ho švacnúť, ale uskočí a pobehne sa zavesiť na moju mamu. „Tetuška, aké máš dojmy z nadchádzajúcej cesty? Tešíš sa, že sa zbavíš Dáše?“

„Somár!“ zahulákam, na čo sa mama na mňa škaredo pozrie. Neviem, aký má problém, Samko rumázga tak nahlas, že sa to ozýva v celej hale. On nám robí väčšiu hanbu.

„Nezabudni, čo si sľúbil, Karolko,“ upozorní ho mama.

„Neboj sa, všetko mám pod palcom.“ Objíme ju okolo pliec, pritom otočí hlavu a žmurkne na mňa.

Zastanem. To malo byť čo?

Brat do mňa vrazí. „Nezdržuj premávku.“ Postrčí ma, ako keby tu nebolo dost' miesta na chodenie.

Dnes vážne nemám svoj deň a situáciu zhorší rozlúčka s rodičmi po odovzdaní batožiny. Doľahne na mňa, že najbližšie mesiace ich uvidím iba cez videohovor, a rozplačem sa. Dvojčatá neznášajú, keď niekto reve. Rozplačú sa so mnou a sople im lietajú na všetky svetové strany. Karol sa na mne rozosmeje, oznámi mi, že som sa zasekla v puberte, keď rumázgam ako nenormálna preto, že naši sa sťahujú, a vtedy sa začnem drhnúť vzlykmi, pretože presne opísal moje vnútorné rozpoloženie z večera, keď mi oznámili túto novinku.

Otca dojmom najviac. Vrelo ma objíme a mama ma ako vždy ťapká po hlave. Minimálne polovičnú nechúť z dotykov som zdedila po nej a jediný, kto ma môže objímať dlhšie ako sekundu, je oco. „Nebud' smutná, pravidelne si budeme volať.“

„Kúpili si najnovšie iPhony, vaše videohovory budú také detailné, že im neujde jediný tvoj jebák,“ primoce sa nám do toho Karol.

„Pekne rozprávaj, sú tu deti,“ zacmuká mama.

„Počuli horšie,“ sťažuje sa Eva. „Bohužiaľ.“

Rozhovor zaujme Samka a duchapľne to okomentuje: „Aj naša pani vychovávateľka má jebáky.“

Nanešťastie okolo nás práve prechádza starší pár a žena nahlas zhíkne. „Ježišmária!“

Brat očervenie, až to vyzerá, že mu vybuchne hlava, a pricapí ruku Samkovi na ústa. Eva sa zatiaľ ospravedľňuje tomu páru a už-už mám dojem, že sa im pokloní ako nejaká Kórejka.

Keď odchádzajú, počujem ženu frflať: „To je mi ale výchova. Čo vyrastie z takej mládeže?“

„Ježišmária mala tiež jebáky?“ spýta sa Samko v momente, ako brat stiahne ruku.

„Ešte raz to povedz a dostaneš doma varechou!“ Bratova hlava naberať farbu prezretého hrozna.

„Varechou by mal dostať Karol, keď si nedáva pozor na papuľu,“ potiahnem nosom, na čo sa Denis a Eva bezmocne pozrú na vinníka.

Ten pokrčí plecami. „No, sorry, ľudia. Ale šak tento svet je bordel, čím skôr to deti pochopia, o to lepšie.“

Kopnem ho do členka v rovnakej chvíli, ako ho strýko švacne po hlave. „Ty jeden mudrlant, ja ti dám, že svet je bordel. Pozri sa najprv do svojej izby.“

„Dobre teda!“ Mama zalomí rukami, čím na seba upriami pozornosť. „My pôjdeme, aby nám nezavreli bránu.“

Poutieram si oči do rukáva a pozriem sa na tabuľu. Letí im to o dve hodiny a brána zatiaľ nie je otvorená.

Nasledujú objatia a bozky. Z tohto kľbka sa mi podarí úspešne vycúvať, zato mama má smolu a fyzické prejavy lásky pretrpí s našpúlenými ústami.

Zakývame im a stratia sa za stenou.

Keď zídeme na eskalátore do haly, dôjde mi, že rodičia sú fuč.

Keď nastúpim do bratovho auta, lebo Karola sa mi fakt nechce počúvať po ceste domov, dôjde mi niečo ďalšie.

Zostala som sama.

3. kapitola

Môj vstavaný budíček a ľahký spánok ma sklamá na plnej čiare.

Po tom, čo zadýchaná vyleziem z taxíka, za ktorý som zaplatila mizerných šesť eur, sa mi do kľučky na dverách zasekne sako, a aj to som si ho dala na seba iba preto, lebo Iveta povedala, že sa tu zastaví šéf.

Odkedy mi naši oznámili, že odchádzajú, môj život je tragédia. Ešte som aj nevyspatá, pretože bývam sama v obrovskom dome a nedokážem si na to zvyknúť. Takmer z každého zavírzania som ako na ihlách a vietor noc čo noc ohýba brezu, takže konáre vrážajú do okna. Raz som mala dojem, že niekto chcel otvoriť vchodové dvere. Scéna ako vystrihnutá z hororu. A to sa normálne vďaka Magde nebojím podobných scenárov. Pri nej sme si s rodičmi vytvorili hrošiu kožu.

Vybehnem z výťahu na chodbu s kancelármi. Iveta na mňa máva spoza skla, nech si švihnem. Pristanem na stoličke v zasadačke dve sekundy pred príchodom šéfa, vyzlečiem si sako.

Našťastie nevidí, ako fučím a utieram si pot, rovno začne kvákať o edičnom pláne a Ivete nakáže spustiť prezentáciu. Chuderka sa zakokce, keď na ňu upiera pohľad spod hustého obočia. Permanentne pôsobí nasrato a všetci sú v jeho prítomnosti napnutí. Pripomína mi urazeného koňa.

Strasiem sa.

„Je vám zima?“ Ako naschvál si ma všimol v tej chvíli. „Vyzeráte choro a cez spotenú blúzku vám presvitá podprsenka,“ povie bez náznaku rozpakov.

Skrčím sa a prekrižím si ruky na hrudi. Pod zadkom mi zavŕzga kožená stolička, čo znie, akoby som si prdla. „Prepáčte,“ neviem, čo iné povedať.

„Chystáte sa po pracovnom čase na zmenu do baru?“

Radšej si rýchlo oblečiem sako, ktoré mám natrhnuté zo stretu s kľučkou. „Nie.“

„Ste si istá?“

„Áno.“ Celkom polepšenie. Ak si myslí, že si privyrábam v bare, znamená to, že nepôsobím ako škôlkarka. Počas pohovoru pred tromi rokmi si ľudia z redakcie udivene podávali môj občiansky, lebo neverili, že som dosť stará na to, aby som tu mohla pracovať. A to som si vtedy naniesla mejkap a dala pod oči linku! Zachránili ma iba moje editorské schopnosti. Jediné šťastie, že sa od malička venujem knihám.

Zveziem sa nižšie po stoličke. Chvíľu je napäté ticho. Preruší ho Iveta, ktorá sa nervózne zasmieje. „To bolo dobré, pane! Ste vtipný.“

Spraží ju pohľadom. „Nežartoval som.“ Oprie sa lakťami o stôl. „Pokračujte v prezentácii, Horváthová. Nemám na vás celý deň.“

Iveta sa obráti k plátnu a okamih jej trvá skonsolidovať sa. Potom spustí o novom projekte. Ja som taká vykoľajená, že keď sa napijem vody, cícerkom mi stečie po brade na blúzku, cez ktorú mi „presvitá“ sivá podprsenka. Ani sa vlastne nemám za čo hanbiť, lebo tie dva omyly na mojej hrudi sú menšie ako zmrzlinové kopčeky u Ernesta v kaviarni.

Otočím sa na stoličke od šéfa a lepšie sa zabalím do

saka, ale dobre si uvedomujem, že látka má ďaleko od neviditeľného plášťa a kolegyne oproti zdržiavajú smiech, aby mi prenechali posledný kúsok dôstojnosti.

Čudujem sa, že ma šéf nevyrazil pre môj syndróm neschopnosti. Naposledy som zavraždila jeho kaktus, keď som šla polievať kvety do vily. Tak ma pichol do ukazováka, že som ho nedopatrením zhodila.

V náplni práce redaktorov vydavateľstva Diamant je starostlivosť o šéfov mestský dom. Kto normálny je dnes ochotný zaplatiť zamestnancom o stovku viac za to, že mu polejú kvety? Jasně, že sme na to kývli.

S kolegyňami každý týždeň žrebujeme, ktorá z nás sa tam zájde poprechádzať a zavzdychať si nad bazénom. Šéf tam chodí málokedy a keby nemal kamery, kolegyne by sa zrejme odvážili vykúpať. To by však možno prehrýzol. Z nepochopiteľného dôvodu lipne iba na kaktusoch v hale. Na druhý deň po mojom incidente z toho bolo iné haló. Šla som na koberček a nedostala v ten mesiac svoju stovku navyše.

Šéf sa topí v peniazoch, preto nikto nerozumie, načo mu je vydavateľstvo v malom meste, keď vlastní sieť hotelov v zahraničí a pravdepodobne by ho nezruinovala ani kúpa ostrova. Henrieta z licenčného si pred tromi mesiacmi zaumienila, že ho *klofne*, aby si prílepšila, keďže exekútor im zobral rodinný dom, ale po svojich pokusoch letela z firmy rýchlejšie ako sopeľ zo Samkovho nosa.

„Podmanická!“ Nadskočím meter vysoko, keď ma osloví šéfredaktorka Zdena. „Vyber normálnu prekladateľku. Nie ako naposledy.“

Snažím sa zorientovať sa v tom, o čom je reč, keďže som blúdila myšlienkami inde.

Aha.

Nová kniha. Preklad treba rýchlo a dobre.

Prikývnem a zahryznem si do jazyka – pred šéfom si nechcem zbierať čierne body za odvrávanie. Tatiana je skvelá prekladateľka a keby nemala angínu, z ktorej sa nevedela vylízať, dodala by preklad včas a tlač by sa neposúvala. Zdena si myslí, že všetci sme stroje. Prácu treba podľa nej odovzdať, aj keby sme ju mali poslať mailom z hrobu. Asi jej nedošlo, že je tam mizerný wifi signál.

Porada sa pretiahne o polhodinu a šéf nie je spokojný s vývojom situácie. Grafické návrhy na obálky dvoch prekladových titulov ofrflé a prikáže ich Mirovi prerobiť napriek tomu, že Zdena ukázala návrhy agentúram v zahraničí. Na slovenský debut s Ivetou navrhujeme urobiť oriezku, ale zamietne nám to, len čo dohodujeme. Najviac od neho dostanú ľudia z marketingového oddelenia za flákanie proma na sociálnych sieťach. Doposiaľ sme predpokladali, že šéf nemá ani facebookový účet. No... hlavne, že má prehľad.

Odchádza napálený, až ma prekvapuje, že mu zo zadku neuniká smog frustrácie, pretože v zasadačke je zrazu dusno. Zdena sa so všetkými poháda a ja tam zo slušnosti zostávam do počtu a pod stolom mykám nohou. Musím sa pustiť do práce, ale najprv potrebujem vystihnúť strategický moment na únik.

Len čo sa Zdena otočí k Mirovi, štuchne ho ukazovákom do hrude a jej sliny odlietajú pri bliakaní ešte aj na dataprojektor, vybehnem ako dostihový kôň na chodbu a odtiaľ na záchody prezliecť sa do pohodlnejšieho oblečenia. Vzala som si korektúry navyše. Externí pracovníci nestíhali. Najprv to vyzeralo, že v redakcii budeme mať tento mesiac pohov a všetko zvládnem v pracovnom čase. Ako som sa mýlila! Šéf nám zavaril. Dnes vychádzajú prvé časti nového seriálu, na ktorý sa teším tri mesiace, tak si musím švihnúť, aby som nemusela opravovať v noci.

Doma zahodím elegantné oblečenie do koša na špinavú bielizeň, osprchujem sa, zalejem si cereálie mliekom a vyvalím sa na sedací vankúš. Seriál pridali na platformu, takže zapnem prvú časť a preskočím minútovú znelku plnú spoilerov. Tvorcovia čínskych seriálov predpokladajú, že ukázať na začiatku kľúčové scény je pre nadšeného diváka najväčšie lákadlo. S istotou môžem povedať, že slovenský divák bude taký nadšený ako dvojčatá, ktoré chce brat v nedeľu večer odtiahnuť z ihriska.

Pohodlnejšie sa usadím a pustím sa do jedla, no po štyroch lyžiciach musím odložiť misku. Nestíham jesť a čítať titulky pri hádke kráľovských poradcov.

Čínštinu sa učím viac ako polrok a som hrdá na to, že sem-tam niečo rozumiem a viem dokonca i čosi vykoktať, ale zatiaľ som sa nedostala na takú úroveň, aby som s niekým rečnila či si vypínala titulky.

Hádka poradcov sa skončí a pri bojových scénach nie sú titulky, preto sa chcem opäť pustiť do jedla.

Prekazí mi to zvonček.

Zastavím seriál. Malá ručička hodiniek mieri na šesťku. Brat to nie je, má kľúče. Strýko a teta odcestovali. Možno suseda? Dúfam, že sa so mnou nechce rozprávať, lebo to bude na dve hodiny. Aj keď nič nehovorím a iba prikyvujem, pri nej získava čas nový rozmer. Preteká sa sama so sebou v tom, koľko slov vyplúje za minútu. Človeku to pripadá, že zrýchľuje a zrýchľuje a na nepodstatné informácie nabaľuje množstvo ďalších. Napríklad som nepotrebovala počuť, aký je svet nespravodlivý, keď môj ex odkopol také dobré a milé dievča, ako som ja, alebo že teta Riečanská má plesň na nohách a Dolinský, ktorý o siedmej ráno ťahá na bicykli do krčmy ako víchor, si dal naposledy priveľa domácej a padol na bránku Bujarých, kde spravil hlavou preliačinu. Suseda horeko-

vala, aká bola ich nová brána drahá, a ja som zatiaľ rozmýšľala, akú má, došľaka, člen krčmového komanda tvrdú hlavu, že tam dokázal spraviť preliačinu.

Možno ak budem čušať, votrelec odíde.

Znovu sa domom rozľahne otravný zvuk. „Zvoním zo slušnosti, šteňa!“ zvolá bratranec Karol. „Teta mi dala kľúče a ak mi neotvoríš, pozvem sa sám!“

Vyštvieram sa z vankúša a bežím na chodbu. Karol sem nechodíeva a štvrte ma, že klame o kľúčoch. Mama nemala dôvod mu ich dávať.

Rozrazím dvere. „Čo chceš?“ Odfúknem si spredu tváre prameň vlasov s jednou rukou v bok. Tá mi klesne, keď okrem jeho vyciveného ksichtu zbadám ďalšie dva za ním a oči mi vypália všetky tie kufre a tašky. A viem, že *ksicht* je nespisovne, ale pre editora je používanie nespisovných slov náhrada za vulgarizmy. Áno, aj v myšlienkach. Nejakto sa musíme vyventilovať. Ak nadávam a súčasne chrlím nespisovné slová, vtedy už ide o život.

Karol mi dá frčku do čela, odstrčí ma ku skrinke na topánky a vojde do domu. „Teta chcela, nech na teba dozriem. Budeme spolubývať.“

Padne mi sánka. „Si sa s koňom zrazil?“

Zasmeje sa a pokračuje do obývačky. Utekám za ním, ale potom sa vrátim, lebo prah prekročia bez pozvania ďalší dvaja upíri.

Prvý je Roman Potočnický. Tiež mi vpáli frčku do čela. „Čau, striga. Máš sa?“

Jeho familiárnosť ma tak ochromí, že prídem o správny čas na reakciu, keďže po bratrancovi je to druhý človek, ktorého nemusím, a zdá sa mi úplne na hlavu, že je u mňa doma. Vlastne, nesympatie medzi nami sú vzájomné. Na prvom stupni na základnej sme sa neznášali a neustále mi robil zle. Jeho buzerovanie sa našťastie

skončilo, keď som prestúpila do bratovej školy. Pred niekoľkými rokmi ma šokoval žiadosťou o priateľstvo na facebooku, ktorú sa moje paranoidné ja zdráhalo potvrdiť. Bála som sa, že do mňa začne rýpať pre minulosť, ale nikdy mi nenapísal. Som fakt rada, že nie. Stačilo mi ho stretnúť dva razy asi o rok nato. Keď si vybavím, ako ma urazil na plese pred Lukášom a jeho kamarátmi, mám chuť scvrknúť sa na veľkosť lyofilizovanej jahody.

Vztýči sa nado mnou druhý upír s kapucňou a kývne mi bradou na pozdrav. Vyzerá ako vzpierač. Alebo ako nájomný vrah.

„Kto si ty?“ Cúvnem, hromadí sa vo mne podozrenie.

„Relo.“

„Kto?“

„To je Aurel, blbaňa, čo si slepá?“ oborí sa na mňa Karol a vyvalí sa na *môj* sedací vankúš.

Aurel si stiahne kapucňu a poškriabe sa na vyholenej hlave. Krk mu zvýrazňuje tetovanie fénixa. Naposledy som ho videla v škôlke, bol o hlavu nižší odo mňa a vlasy mal také dlhé, že sme mu robili copíky.

„Čo tu robíte?“ spýtam sa zarazene. Aj zúfalo. A sklúčene. Odmietam uveriť tomu, čo mi mozog servíruje ako odpoveď.

„Sťahujeme sa sem,“ potvrdí Roman moje obavy. Hodí mi k nohám cestovnú tašku a kufor na kolieskach nechá pred barovou stoličkou.

Aurel si odnesie cestovnú tašku na gauč a Karol sa pustí do mojich cereálií. Pri prežúvaní na mňa vybliakne: „Dounes i vesi z veuandy!“